

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 15—Έν δε ταίς έπαρ. φρ. 16—Έν τῷ έξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΧΩΝΤΗΣ.

Μεγαλειότατε,

Πρην ή ή κυβέρνησίς Σου άπαντήσῃ εις τήν ταυτόγραφον διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων, επιτρέψατε εις τόν άφανέστερον τῶν ύπηκόων Έμῶν όλίγας σκέψεις, αΐτινες άν μῆ δύνανται νά εξαγάγῃσι τό Έλληνικόν έθνος έκ τοῦ έναγωνίου διλήμματος, δύνανται όμως νά διαφωτίσωσιν άρκούτως τήν πολιτικήν κατάστασιν.

Άφ'ού κατατροπώθη ό Έλληνισμός υπό τῆς παναλαβιστικής πολιτικής, γνωστόν ότι έξηγέρθη νέος κίνδυνος δι'αυτόν, ή Αύστριακή έν Ανατολή έπιδρομή. Οί Έλληνες πολιτικοί υπό άνικανότητος έμφύτου και υπό άπειρίας τελείας δεσποζόμενοι, άπέτυχον οικτρῶς έν τῷ πρὸς τοῦς Βουλγάρους άνταγωνισμῷ αὐτῶν, διότι και βραδέως έκ τοῦ ληθάργου έξύπνησαν και τὰ μέσα αὐτῶν ύπῆρξαν πάντοτε άμφίβολα, δειλὰ και σχεδόν γελοία. Οὔδεις έντιμος άνθρωπος θά κρίνη άξια τοῦ έλληνισμού τὰ μέσα, δι' ὧν έπιστεύθη ή άναγραφή τοῦ 13ου πρωτοκόλλου έν τῇ Βερολινεϊῷ Συνθήκῃ. Καί ποία ήναι τὰ μέσα ταῦτα; ή επανάστασις τοῦ 1878 και ή άτίμωσις τῆς Έλληνικής σημαίας.

Όπωςδῆποτε όμως, άναγραφέντος τοῦ 13ου πρωτοκόλλου ως διεθνούς νόμου, πάσα Έλληνική Κυβέρνησις, πᾶς Έλλην πολιτικός, πᾶν κόμμα ώρειλε νά έπισπεύσῃ τήν εκτέλεσιν αὐτοῦ, εἰ δυνατόν, πρὸ τῆς εκκένωσης τῆς Βουλγαρίας υπό τῶν Ρώσων· άλλ' ή Έλληνική Κυβέρνησις τότε διά τῆς εκστρατείας τῆς Δομοκοῦ παρέλυσε τελείως τόν στρατόν και μῆ γνωρίζουσα πῶς νά ενεργήσῃ άνευ στρατοῦ, εἰσήλθεν εις τό στάδιον τῶν διαπραγματεύσεων.

Οὕτως ή γραμμὴ τοῦ 13ου πρωτοκόλλου καθήνησεν άπλοῦν έπισημανικόν ὄριον τοῦ Έλληνισμού έν τε τῷ παρόντι και τῷ μέλλοντι. Έάν πρὸ τριετίας καταλαμβάνομεν τήν Ήπειρον και τήν Θεσσαλίαν, θά εδυνάμεθα έν προσεχει δι-αταράξει τῆς Ανατολῆς νά προδῶμεν επέκεινα τοῦ Όλύμπου και τοῦ Πίνδου. Άλλ' αἱ Δυνάμεις αἰτινες έπαρθλμι-ῶσαι τήν άνω Ήπειρον και τήν Μακεδονίαν κατώρθωσαν, ὡ-στε ή γραμμὴ τοῦ 13ου πρωτοκόλλου νά θεωρηθῇ άπλῶς ως τό άνώτατον ὄριον τῶν έλληνικῶν αξιώσεων, τό ὅποιον δέν

πρέπει νά καταληθῇ τώρα υπό τῶν έλληνικῶν στρατευ-μάτων, άλλὰ βραδύτερον, όταν αἱ περιστάσεις αἱ πολιτικάι επιτρέψῃσι νά κατέλθῃσι συγχρόνως τὰ Αύστριακά στρα-τεύματα εις Θεσσαλονίκην και τὰ Ίταλικά μέχρι τοῦ Πίνδου.

Διά τοῦτο κατά θεωρίαν μὲν πάντοτε εὐρέθησαν σύμφω-νοι αἱ Δυνάμεις, προκειμένου όμως, περὶ πραγματικής κα-ταλήψεως τῆς Ήπειρου και Θεσσαλίας, πάντο τὰ εἶδη τῶν άναβολῶν τίθησαν εις ενεργείαν και πῆμερον περιστήμεν εις τήν ανάγκην τοῦ πολέμου.

Τόν πόλεμον τοῦτον θέλει και επιδιώκει ή Γερμανοα-στριακή συμμαχία, ή πρέπει αναμφιβόλως νά συγκαταριθ-μήσωμεν και τήν Ίταλίαν· διότι Γερμανία, Αύστρια και Ίταλία ελπίζουσι ότι εις τοῦ έλληνοτουρκικοῦ πολέμου θά προκύψῃσι άφθονώταται άρμαί ὅπως επέμβῃσι στρατιω-τικῶς. Μῆ άπατώμεθα τὰ σχέδια, τὰ ὅποια έπεδοκίμα-ζεν ό λόρδος Βήκονσφιλδ, ὡρίμασαν ήδη και ή κατάστασις τῆς Εὐρώπης εἶναι έξῶχος εὐνοϊκή εις τὰ σχέδια ταῦτα.

Μεγαλειότατε,

Μόνον κοινοί νόες παραδέχονται έν τῷ κόσμῳ τὰ τυχαία γεγονότα· κατ' έμῆν ιδέαν τό κακούργημα τῆς Πετροῦπό-λεως και αἱ ταραχαί τῆς Τήνυδος εἶναι σπουδαιότατοι λό-γοι, ὅπως δέσῃσι τὰς χεῖρας τῆς Ρωσσίας και τῆς Γαλλίας ένώπιον τῆς εκτελέσεως τῶν Γερμανο-αύστριακο-Ίταλικῶν σχεδίων επί τῆς Ανατολῆς. Η Αγγλία θά απομονωθῇ, ως εἶναι σχεδόν μεμονωμένη σήμεραν, χάρις εις τήν άφροσύνην τῶν Γάλλων δημοκρατικῶν, οἵτινες έν ᾧ τοσαῦτον έφροβή-θησαν τόν φαντασιώδη χάριν τῆς Έλλάδος πόλεμον, ένηγ-καλίθησαν τόν εκ τῆς Τήνυδος προελθόντα πυρσόν. Ίσως δέν σράλλω, προσιωνιζόμενος ότι νέος Γαλλο-γερμανικός πόλεμος επίκειται, εις ὃν θέλει συμμετάσχει και ή Ίτα-λία. Άλλ' άν ή Αγγλία κατορθώσῃ τήν άποτροπήν τοῦ πολέμου τοῦτου, δέν θά κατορθώσῃ όμως νά έμποδίσῃ τοῦς Αύστριακοῦς νά κατέλθῃσι μέχρι Θεσσαλονίκης.

Έάν ή Εὐρώπη ήθελε τήν εἰρήνην εἰλικρινῶς, θά έσί-βετο τὰς ίδίας άποφάσεις και θά έβίαζε τήν Τουρκίαν εις εκτέλεσιν αὐτῶν. Ποία Δυνάμεις άντετέχθησαν επί τοῦ

ζητήματος του Δουλαίνου εις τήν πολιτικήν τῆς εκβιάσεως ; Ἡ Γερμανία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ἰταλία. Καί εἰς τίνων εἰσηγήσεις ἐνδούς ὁ Σουλτάνος παρέδωκε τὸ Δουλαῖνον ; Εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ κ. Βίσμαρκ. Ὁ κ. Κουμουνδούρος ἢ ὁ κ. Δελιγιάννης δύνανται νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἡ Εὐρώπη ζητεῖ τὴν εἰρήνην, ἀπαρνούμενη τὴν Συνδιάσκεψιν τοῦ Βερολίνου, κατ' ἐμὴν γνώμην ὅμως ἡ ἀρνήσις ἀποφάσεως τόσῳ πανηγυρικῆς οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ ἢ ἐπιθυμίαν πολέμου.

Καί πρέπει νὰ πολεμήσωμεν, καίτοι σήμερον ὁ ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος θὰ ὑποδοθῆται τὰ συμφέροντα τῆς Αὐστρίας· διότι ἂν μὴ πολεμήσωμεν, ἂν ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰς προσφορὰς τῆς Τουρκίας, καί πάλιν, ἔστω βεβαία ἡ ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι, τὸν πόλεμον δὲν θὰ ἀποφύγωμεν, ἐν ᾧ συγχρόνως θὰ ταπεινωθῶμεν εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὴν ὡς κράτος καὶ ὡς φυλὴ ἐνώπιον ἀσάμπτου τοῦ κόσμου· διότι αἱ ἔχουσι συμφέρον ἐν τῷ ἑλληνο-τουρκικῷ πολέμῳ Δυναμίς, πάντα λίθον θὰ κινήσωσιν ὅπως καταστήσωσιν αὐτὸν ἀναγκαῖον, προκειμένου περὶ καταλήψεως ἔστω καὶ μόνης τῆς Θεσσαλίας. Τὸ μόνον κέρδος ὅπερ πιθανῶς θὰ ἔχωμεν τότε εἶναι, ὅτι θὰ πολεμήσωμεν πρὸς τὸν στρατὸν τῆς Τουρκίας, συγκεντρωμένον ἐν μόνῃ τῇ Θεσσαλίᾳ, ἐνῶ σήμερον τὸ ἦμισυ αὐτοῦ ἀπασχολεῖται ἐν Ἡπείρῳ.

Μεγαλειότητε,

Δὲν εἶμαι ὑπουργὸς ἢ βουλευτὴς, μὴδὲ καταδέχομαι νὰ ἦμαι· ἀλλὰ νομίζω ὅτι οἱ λόγοι μου εἶναι ἀξιοί προσοχῆς τίνος. Ἐν ταχείᾳ τινὶ κατὰ τοῦ ἔγγραφου νίκη δυνάμεθα νὰ προλάβωμεν τὴν Αὐστριακὴν κατὰ τῆς Μακεδονίας ἐπιδρομὴν. Ἀλλ' ἐὰν ὁ πόλεμος παραταθῇ, χάρις εἰς τὰς ἀσυγγνώστους μωρίας τῶν πολιτικῶν ἡμῶν ἀνδρῶν, εἶναι ἐλπίς καὶ τότε ὅτι θὰ προκαλέσωμεν ἀντιπερισμὸν τῆς κοινῆς γνώμης τῆς Βυρῶπις ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀλλ' ἂν μὴ πολεμήσωμεν, καταδικάζομεν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς αἰεὶ καὶ καθιστώμεν τὰ Αὐστριακὰ καὶ Ἰταλικὰ σχέδια δικαιολογητὰ καὶ ἀναπόδραστα.

Τῆς ὑμετέρας Μεγαλειότητος ταπεινὸς θεράπων
Δὸς του.

ΟΙ ΡΙΖΑΡΙΤΑΙ

Γνωστὴ εἶναι ἡ κατὰ τῆς πολυτίμου ζωῆς τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς μηδενιστικὴ ἀπόπειρα τῶν μαθητῶν. Εἰς τὸ πρῶτον ἀκουσμα ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν ἐτρέμαζε· μηδενισταὶ ἐν Ἀθῆναις ; δὲν εἶναι μικρὰς σημασίας γεγονός. Ἐνομιζόμεν ὅτι εἴμεθα ἐλεύθεροι τοιούτων κακούργων· ἐθεωρούμεθα μάλιστα εὐτυχεῖς, μὴ ἔχοντες νὰ παραπονεθῶμεν κατὰ τῆς ἀστυνομίας ἡμῶν, ἢ μόνον διὰ τινὰς ἀσημάντους ὀρνιθοκλέπτας ἢ μπουγαδοκλέπτας ἢ βαλαντιοτόμους, ζητοῦντας χρήματα παρὰ τῶν οἰκοδομητῶν λόγῳ τιμῆς καὶ ἐν ὀνόματι τῶν φίλων ἢ ἱατρῶν αὐτῶν. Ἴδού ὅμως ὅτι ἐκοιμήτο ἐπὶ πετραιλέου εἰς ἐκ τῶν καλογήρων ἡμῶν, καὶ ἂν τὸ πετρέλαιον ἦναπτε, ἀδιο εἰς τὴν σάρκα τοῦ κ. Κολιάτσου· διότι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ βεβαίως εἶναι ἀθάνατος· ἴσως μάλιστα ἐγένοντο καὶ προετοιμασίαι ἐν τῷ παραδείσῳ περὶ τῆς ὑποδοχῆς τῆς ψυχῆς τοῦ ἁγίου ἀρχιμανδρίτου, προετοιμασίαι φεῦ ! ἀνωφελεῖς.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἐγένοντο ἐν τῷ οὐρανῷ τοιαῦτα προπερασκειὰ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Κο-

λιάτσου. Καὶ κατὰ τὸ 1865 ἢ 66 ἂν μὴ ἀπατώμεθα, διαφραγνίσθη ἢ αὐτὴ καὶ ἀπαράλλακτος ἀπόπειρα κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, μετὰ τὰ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα πυροτεχνικὰ μέσα καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ, ἀπόπειρα ἀνακαλυφθεῖσα καὶ τότε ὅπως καὶ ἡ σήμερον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διευθυντοῦ μετὰ τὴν πρώτην περὶ τὴν ῥίνα του περιδείαν τῶν πρώτων καπνῶν τῶν εὐφλέκτων ὕλων. Τότε κατηγορήθη ὡς αὐτουργὸς ὁ ἐπιστάτης, εἰς τῶν τιμιωτέρων ὑπαλλήλων τῆς Σχολῆς, ὃν ὁ διευθυντὴς ἤθελε νὰ ποιήσῃται ἐκποδῶν· τί δὲ ἀνεκαλύφθη τότε ; ὅτι αὐτουργὸς τῆς ἀποπειρας ἦτο ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς, ὅστις διὰ τῆς συκοφαντίας ταύτης ἤθελε νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐπιστάτου.

Καί τότε μὲν ἡ περίστασις αὕτη ἐκαλύφθη κατὰ τὴν γνησίως ἑλληνικὴν μέθοδον· σήμερον ὅμως ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ ἀστεϊότης καὶ κατηγοροῦνται ὡς δολοφόνου αὐτοὶ οἱ μαθηταί. Τοῦτο νομίζομεν λαμβάνει ἰδιαίτερον χαρακτηριστῆρα. Οἱ μαθηταί τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς μηδενιστικῆς ἀποπειρας παρουσιάσθησαν, ὡς ἠκούσαμεν, εἰς τὸν διευθυντὴν καὶ ἐζήτησαν δι' αὐτοῦ νὰ μεταβιβάσωσιν εἰς τὴν ἐφορείαν τῆς Σχολῆς ἀναφορὰν, ἐν ἣ διευτυπῶντο σπουδαῖα παράπονα κατὰ τοῦ διευθυντοῦ. Ἀλλ' ὁ κ. Κολιάτσος ἐσχίσσε τὴν ἀναφορὰν, ἐκλείσε τὰς πύλας τῆς Σχολῆς καὶ ἀπηγόρευσε ἐν αὐστηρῶς τὴν ἐξοδὸν εἰς τοὺς μαθητάς. Ἀλλὰ τριάκοντα περίπου Ριζαρίται συνεννοηθέντες ἀνέβησαν διὰ τῆς βίρας τὰς θύρας, ἐξῆλθον καὶ ἐπέδωκαν ἄλλην ἀναφορὰν εἰς τὴν ἐφορείαν· μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγένετο ἡ κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ διευθυντοῦ ἀπόπειρα διὰ στυπίου!

Ἐχει ἄρα γε γνῶσιν ὁ ἀνακριτὴς, ἔχει γνῶσιν τὸ ὑπουργεῖον τῶν γεγονότων τούτων ; ἢ ἐργάζονται δραστηρίως ὅπως καὶ πάλιν καλεσθῶσι τὰ πράγματα ; Ἐν ἡ ἐφορεία ἀδιαφορῇ περὶ τῆς ὑπολήψεως τῶν μαθητῶν, ἡμεῖς δὲν θέλομεν φεισθῆ κόπων ὅπως παρακολουθήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἣτις ἤθελεν εἶσθαι ἀστεϊοτάτη, ἂν μὴ ἦν τότε εἰδεχθῆς.

Περιμένομεν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνακρίσεων, ὅπως μάθωμεν ἂν εἶναι ἐνοχος ὁ διευθυντὴς ἢ οἱ μαθηταί καὶ ἂν αἱ προετοιμασίαι πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ψυχῆς τοῦ ἁγίου Κολιάτσου ἐγένοντο ἐν τῇ Παραδείσῳ ἢ ἐν τῇ Κολάσει.

ΖΗΤΩ, ΜΩΡΕ. .Ε...Ε...

Ὅλιγοι βεβαίως εἰσῆλθετε ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν δοξολογίαν τῆς 25 Μαρτίου. Ὅσοι δὲν εἴσθε ὑπάλληλοι ἢ Βουλευταὶ ἢ διπλωμάται ἢ ἀξιωματικοὶ ἢ Μεσοσῆναι ἢ φίλοι τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἢ τοῦ κ. Τσακίρη δὲν κατωρθώσατε βεβαίως νὰ εἰσέλθητε εἰς τὸν ναὸν, ὅπως καταστήτε μάρτυρες ἐσχάτης κωμωδίας, προκαλεσάσης τὸ μείδιμα τοῦ παρισταμένου διπλωματικοῦ σώματος καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Βασιλέως. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὁ ναοσιώτατος Μητροπολίτης φαίνεται ὅτι ὑπενδίδων εἰς τὰς προτροπὰς τῆς Κυβερνήσεως, ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα πρὸς ζητωκραυγὰς καὶ ἐφώνησεν ἐν ζήτῳ. Ἀλλὰ τὸ ζήτω τοῦτο οὐδαμῶς ἔυρεν ἀντήρησιν. Τότε λαμβάνει τὸν λόγον εἰς τῶν ἐφημερίων Μητροπόλεως καὶ διὰ φωνῆς μισρᾶς καὶ ἠχηρᾶς κραυγάζει, ζήτω ! Ἀλλὰ κατὰ παράδοξον ἰδιοτροπίαν τῶν παρισταμένων, οὐδεὶς ἐκί-

νησε τὰ χεῖλη. Τότε ἐκ τρίτου ὁ αὐτὸς ἱερεὺς κραυγάζει συνουδεύον καὶ τὴν κραυγὴν αὐτοῦ μετὰ χειρονομίαν πλατταῖα καὶ προκλητικὴν ζήτω μωρὲ ἔ. Τέλος τὸ πλῆθος ἐνα ἀποφύγη βεβαίως καὶ τετάρτην τοιαύτην παρακλύσειν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ στήθους ἐν ζήτῳ τόσῳ ταπεινὸν καὶ τόσῳ ἐξ ἀνάγκης, ὥστε ὁ Κουμουνδούρος ὠχρίασεν ὡς νὰ ἤκουσε τὴν καταδίκην του, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βασιλέως ἐξέλαμψαν ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ οἱ μυκτῆρες τοῦ κ. Ράδοβιτς ἐκινήθησαν σπασμωδικῶς πρὸς τὴν θέσιν ὅπου ἴσταντο οἱ ὑπουργοί. Τώρα ἐρωτῶμεν τὸ ὑπουργεῖον, δὲν εἶχε τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα φίλους ἀρκοῦντως μελανειμονοῦντας καὶ ἀρκοῦντως κτεισιμένους, ὥστε νὰ εἰσαγάγῃ αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ὅπως κραυγάζωσι τὸ ζήτω, ἐὰν ἤθελε τὸ τοιοῦτον ; Ἄς ἦσαν καὶ κλητῆρες μετημφισμένοι, τί ἔδραπτε τοῦτο πρὸς τὸν σκοπὸν ; μήπως πρώτην φοράν ὁ Κουμουνδούρος θὰ ἐποιεῖτο χρῆσιν τῆς κοινωνικῆς ὑποστάθμης πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ δημοσίου φρονήματος, ἢ πρὸς ἐξαπάτησιν, κατὰ τὴν ἰδίαν του, τῶν ξένων ; Ἀλλ' ἐπέπρωτο νὰ πλουτίσωμεν τὸ λεξικὸν τῶν συνταγματικῶν ἡμῶν ἐλευθεριῶν μετὰ ἑτι φράσιν. Μετὰ τὸν μετασχηματισμὸν τῆς Βουλῆς τοῦ μακαρίτου Βούλγαρα, μετὰ τὸ Λαός, Βασιλεὺς καὶ Κυβέρνησις τοῦ ἀοιδίμου Δεληγέωργου, μετὰ τὴν δεδηλωμένην πλειοψηφίαν τοῦ κ. Τρικούνη, μετὰ τὸ αἶς γνωρίζομεν καὶ μᾶς γνωρίζετε τοῦ κ. Κουμουνδούρου, μετὰ τὸ κόφτο καὶ τὸ σιγαρὰ τῆς Πλάκας, ἀπεκτιήσαμεν ἤδη καὶ τὸ ζήτω μωρὲ τοῦ ἐφημερίου τῆς Μητροπόλεως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ λάβῃ παράσημον· εἶναι καὶ οὗτος τύπος νεοελληνικῆς διαλεκτικῆς καὶ πρέπει ἡ Κυβέρνησις νὰ σπεύσῃ ἐνθαρρύνουσα τόσῳ πρωτότυπον πνεῦμα.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Συμπολίτα. Ὡς νὰ προεμάντευον, σοὶ ἔγραψον πρὸ ἐτῶν ἀκόμη μεταξὺ ἄλλων :

« Μετέθεσις ποτε εἰς νεκροταφεῖον νύκτα γαλήνιον καὶ σκοτεινὴν ; Συνέδριον ποτὲ νὰ ἴδῃς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς πᾶλθους ἀναπαύσεως φλόγα ἀργυρόχροον ἐπὶ μνήματος ; » — Ἡ φλόξ εἶνε φωσφορικὴ, ἀνερχομένη ἀπὸ τοῦ πτώματος—εἶνε μὴδὲν.—Καὶ ὅμως οἱ δεισιδαίμονες, ἐκπληττόμενοι φεύγουσιν ἐντρομοί, τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην, ὡς νῆξ ἰστοκίτου, καὶ τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς τὴν φλόγα πῆχοντες· ὁ δὲ φόβος τῶν βαθυπηδῶν αὐξάνει, καθ' ὅσον ἡ φλόξ συμπαρασυρομένη ὑπὸ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ρεύματος πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κενοῦ, ὅπερ σχηματίζει δίκην αὐβλακος ὀπισθεν τοῦ ὑποχωρῶν, φαίνεται παρακολουθούσα αὐτὸν, ὅπως εἰς τοὺς τολμηρῶς τούναντιον προχωροῦντας καὶ ἀπωθοῦντας πρὸς τὴν φλόγα τὴν ἀτμοσφαιραν, παρίσταται ἀποχωρούσα καὶ διαλυομένη.—Ἐκ τούτου δὲ γεννᾶται ἡ παρεξήγησις, ὅτι ὑπάρχουσι βρυκόλακες, παρεξήγησις, τὴν ὁποῖαν ὑποστηρίζουσιν οἱ ὑποκριταὶ καὶ Παπουλάκαὶ συμπερόντων ἐνεκεν. Φλόξ εἶνε καὶ ἡ πολιτικὴ τῶν δυνάμεων, ἣν τὰ συμφέροντα προυνισιάζουν ὑπ' ὄλας πτὰς ἐπόψεις ἐπίφοβον—εἶνε βρυκόλακας.—Μὴ ὑποχωρήσῃς ποτὲ ὡς δεισιδαίμων, διότι ἡ πολιτικὴ σὲ σύρει ἢ σὲ καταδιώκει· ἀπ' ἐναντίας· προχώρησον μετὰ θάρρους ὑπὲρ τοῦ δικαίου σου καὶ ὁ ἐπιμένων νικᾷ.—Δείξον ὅτι ἀπεφά-

σισας νὰ σταυρωθῆς καὶ τότε μόνον θὰ ζήσῃς.— Ὁ φιλελεύθερος τύπος, ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις θὰ σὲ θαυμάσουν καὶ οἱ λαοί, οἵτινες σήμερον ὄργασιν, θὰ ὑψώσουν φωνήν. Τότε αἱ Κυβερνήσεις θὰ διατάσωσι, θὰ ἐνοήσωσιν τὸ δίκαιόν σου καὶ θ' ἀλλάξωσι γνώμην, ὅπως ἐπραξάν καὶ κατὰ τὸ 1821.»

*
**
Ἄλλ' εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ σοὶ ὑπομνήσω τὸ τοιοῦτον σήμερον ; Μὴ καὶ δὲν τὸ βλέπει ὁ ἴδιος, συμπολίτα ;

Χθὲς ἐνώπιον τῆς Τουρκίας ἐνεφανίσθη εἰς βρυκόλακας διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Βερολίνου ἐπὶ τῆς διαρρηθμισέως τῶν ἑλληνοτουρκικῶν ὁρίων καὶ τῆ εἶπε : αὐτὸ ἀπεφάσισα καὶ ἂν δὲν ὑπακούσῃς θὰ σὲ δικαμίσω Πλὴν ἡ Τουρκία, μὴ δεισιδαίμων, δὲν ἐξίπασθη, ἀλλ' εἰργάσθη τεχνικῶς καὶ εἰδίως τὸν βρυκόλακα, ἀνατρέψασα τὴν ἐν Βερολίμῳ ἀπόφασιν τῶν δυνάμεων, διότι αὐτὸς Τούρκος πλάνης τὸ λαγὸ μετὰ τὸν ἀραμπᾶ, κατὰ τὸ λόγιον. Καὶ σήμερον ἐνώπιον τῆς Ἑλλάδος ἐνεφανίσθη ὁ αὐτὸς βρυκόλακας, ἀνακρούτας πρῶτον, διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποφάσεως, καὶ τῆ λέγει : Ὑπάκουσον, ἄλλως θ' ἀπομονωθῆς καὶ κύριος οἶδῃς.

Τί θὰ πράξωμεν λοιπὸν ἡμεῖς, ἀποῦ δὲν εἴμεθα τεχνίται, ὡς οἱ Τούρκοι, καὶ τὸ ἔτι χεῖρον, ἀποῦ ὁ διαταγμὸς, ἔνεκα τῆς ἀμφοβόλου ἐνεργείας, κατέστη κοινὴ πεποίθησις ;

Τί θὰ πράξωμεν ἐρωτᾶτε ; Νὰ ζητήσωμεν τὸν ἄνθρωπον, διότι οἱ διοικοῦντες ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ 1862 εἶνε πλειότερον κακομαθημένοι καὶ ἀκριτοὶ ἢ ἄνθρωποι.

Μὴ με εἶπη τις — Ἴδού· ἴσως φαντάζεσαι σὺ. — Ὁχι· Ἐγὼ χθὲς πιθανὸν νὰ ἠδυνάμην κατὶ τι, ἀλλὰ σήμερον ἐνεκα τῶν τόσων πασιγνώστων καταδιώξεων, κατέστη δύστροπος καὶ εἶμαι τίποτε πλέον, ἢ μᾶλλον εἶμαι στρίγγλα μεμψιμοιρούσα ἐπὶ τῇ γενικῇ νεκροφανεῖᾳ — εἶμαι γλαυξ, ἀφίνουσα τὴν ἀπαισίαν φωνὴν ἐν τῇ σημερινῇ βαθεῖᾳ νυκτὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ;

Ποῦ εἶναι ἐρωτᾶτε ; Ἀλλ' εἶναι δυνατόν ἢ Ἑλλὰς νὰ στερεῖται ἀνθρώπων καὶ μόνον οἱ τῆς ἐπιφανείας νὰ παρουσιάζωνται ὡς τοιοῦτοι, οἵτινες εἶναι καὶ οἱ κυρίως αἷτιοι τῆς σημερινῆς καταστάσεως, γενόμενοι ἐν τῇ εὐκολοπιστίᾳ καὶ τῇ ἀρχομανίᾳ των, ὄργανα πάντοτε ξένης πολιτικῆς ;

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἄνθρώπους, βεβαίωθητε τοὺς ὁποίους μόνον ὁ θόρυβος θὰ ἀναδείξῃ.

Λοιπὸν ἐμπρὸς ἐξω καὶ μέσα.

* Ἄς φανώμεν ἀξιοί—ὡς καὶ εἴμεθα, ἀλλὰ μᾶς ἔχει καταπλήξει ὁ βρυκόλακας — Ἄς ἀποφασίσωμεν καὶ τότε θὰ ἔδωκεν ἂν ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει ἄνθρώπους καὶ ἂν ἡ διπλωματία θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν απειλὴν τῆς ἀπομονώσεως.

Μόνον εἴμεθα καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ἔκυψε τὸ πᾶν εἰς τὴν ἀπόφασιν.

Φαλῆς

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἀπάγγελθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς 25ῆς Μαρτίου ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρίου Κοντοπούλη καὶ τῆς κ. Ἐλένης Κόντοπούλη.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δὲν τάματες, Μαρῶλα μου ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Τεῖναι, χρυσέ μου Γιάννη ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θά φύγη καὶ τὸ τάγμα μας καὶ τώρα μάνι μάνι, καὶ ἦλθα νὰ σ' ἀφήσω ἡγιά . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Καλὲ μοῦ λὲς ἀλήθεια ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θά πάω μὲς ἴσὺν πόλεμο, δὲν εἶναι παραμύθια.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἄχ ! συμφορά μου ξαφνική ! τὸ τάγμα σου νὰ φύγη ;

Ἄχ ! τοῦτο τὸ μαντάτο σου δυὸ σκλητεῖαις μοῦ μπήγει.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἐ ! ἔλα δὲς τὸ χέρι σου, καὶ θά μὲ χάσης τώρα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Δὲν σὲ ἀφίνω ἀπὸ ἴδω νὰ φύγη; οὔτε ὦρα.

Θά πάω ἴσὺν κουμπάρο μου, ἴσὺν πόδια του νὰ πῆσω,

καὶ μὲ φωναῖς καὶ κλάματά να τὸν παρακαλέσω

Νὰ πῆ σ' ἕνα κουμπάρο τοῦ ποῦ ἔχει ἕναν ἄλλο

κουμπάρο τοῦ κουμπάρου του καὶ βουλευτὴ μεγάλο

Νὰ βάλῃ μέσα δυνατὰ νὰ μὴ σὲ στείλουν ἔξω . . .

Καλὰ τὸ συλλογίστηκα καὶ ἴσὺν στιγμή θά τρέξω.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὴν κάνης βῆμα ἀπὸ ἴδω, ἂν μ' ἀγαπᾷ, Μαρῶλα...

Κι' ἐμένα κομματιάζεται ἡ μαύρη μου καρδούλα

Ποῦ θά σ' ἀφήσω μοναχή, μὰ πὲς μου θέλεις πάλι

Νὰ πάνε μὲς ἴσὺν πόλεμο οἱ βλάμηδες οἱ ἄλλοι,

Νὰ κόψουν τὸν Ὄσμὰν πασσά, κι' ἐγὼ μὲς ἴσὺν Ἀθήνα

Νὰ ξημεροβραδυάζωμαι μαζί σου ἴσὺν κουζίνα ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἐπὲ ἀπ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λὲς δὲν πέρνω γὼ χαμπέρι,

Θά κάμω ἴσὺν ποῦ περνᾷ ἀπ' τὸ δικό μου χέρι.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὰ ἄκουσε ποῦ σοῦ μιλῶ, ἂν κάνης πάσσο τόσο,

Μὰ τὸ σταυρὸ, Μαρῶλα μου, εὐθὺς θά σοῦ θυμώσω.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἄχ ! ἔχεις πέτρα τὴν καρδιά . . . καὶ τώρα τί νὰ κάνης ;

Ἄπ' τὸ πῶλο σεκλέτι μου ἡ μαύρη θά πεθάνω.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Βάλλε καρδιά, Μαρῶλα μου, καὶ μὴ μοῦ χολοσκάνης . . .

Γιάννης θά πάω, μάτια μου, καὶ θά γυρίσω Γιάννης.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Κι' ἂν σὲ σκοτώσουν, Γιάννη μου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δὲν βρίσκεις ἄλλον τάχα ;

Ἄπ' ἀντρες δὲν ἐστειρέφε ὁ τόπος μας, Μαρῶλα . . .

Βρίσκει πένηντα ἡ κορὰ καὶ ἑκατὸ ἡ δοῦλα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μὰ σὰν καὶ σένα βρίσκεται ἴσὺν κόσμο ἄλλος Γιάννης ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Τὰ καμπατίνα τέσσερα, Μαρῶλα, μοῦ τὰ κάνεις.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Καὶ τώρα φεύγ' ὁ Γιάννης μου, τὸ πρῶτο παλληκάρι,

καὶ κρύβεται ἴσὺν σύννεφα ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι.

Θά παραθοῦν τὰ κόκκινα λουλούδια τοῦ Ἀπρίλη,

Ἡ παπαρούνα, τὸ κουκί, τὸ ἄσπρο χαμομήλι.

Τὸ ζουμπουλάκι κι' ὁ πανσὲς θά γίνουν ραφανίδες,

Κι' οἱ δηρόμοι κι' οἱ βασιλικοὶ ἀγκάθια καὶ τσουκνίδες.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἄχ ! νὰ χωροῦσε, Μάρω μου, νὰ σ' ἔβαζα ἴσὺν σάκκο,

Κι' ἂν σκοτωθῶ κι' οἱ δὲθ' μαζὶ νὰ μποῦμε μὲς τὸ λάκκο,

Νὰ σὲ βαπτῶ ἴσὺν ράχη μου, νὰ σ' ἔχω καρδιάνα,

Μαζὶ νὰ τρώμε τὸ φαγεῖ, μαζὶ τὴν κουραμάκνα,

Ν' ἀκούς κανόνια ἀπ' ἔδω, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τουφέκια,

Νὰ ἔχης αἷμα γιὰ νερὸ καὶ γιὰ φαγεῖ φουσέκια.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μὰ πὲς μου δὰ, Γιαννάκη μου, ἐκεῖ ἴσὺν ἔξω μέρη,

Ἰσὺν Γιάννινα ἴσὺν Ἡπειρο, ποῖος τάχατε τὸ ξέρει

Ἄν βρεῖς καμμιά Γιαννιώτισσα . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὴ μοῦ τὸ λὲς, Μαρῶλα,

Γιατὶ τὰ κάνης θάλασσα μὲς ἴσὺν κουζίνα οὔλα.

Μὰ τὸ σταυρὸ σκοτόνομαι μπροστά σου, κι' ἔτσι χάνεις

Τὸ μαγειριὸ καὶ ἡ Ἑλλάς ἕνα βαρδάτο Γιάννη.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Γιὰ τὸ Θεὸ, ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἡσύχασε, Γιαννάκη.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἄμμ' τί νομίζεις ; πὼς μιλεῖς σὲ δὲθ' χρονῶν παιδάκι;

Ἐγὼ ἴσὺν κόσμο μοναχὴ τὴ Μάρω μου ν' ἀφήτω ;

Κι' ἂν τὴ Μαρῶλα μου ξεχνῶ, μπορῶ νὰ λησμονήσω

Ἐκείνους τοὺς κερτίδες τῆς γεμάτους κολοκύθια

Μὲ κρεμμυδάκι μπόλικο ; . . . γιὰ νὰ σοῦ ἴσὺν ἀλήθεια

Ἄπὸ προχθὲς δὲν ἔμεινε κανένας ἴσὺν ντουλάπι ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Λοιπὸν γιὰ τοὺς κερτίδες μου μοῦ κάνεις τὴν ἀγάπην ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἐτοὶ ὁ λόγος δηλαδὴ μὲ τὴ σερὰ τὸ φέρνει.

(Καὶ νὰ ξερεῖς Μαρῶλα μου, τί πεῖνα ποῦ μὲ δέρνει.)

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μὴ φύγης εἰς τὸν πόλεμο κι' εὐθὺς σοῦ μαγειρεύω . . .

Λοιπὸν θά φύγης, Γιάννη μου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἄμμ' τί ; σοῦ χωρατεύω ;

Μὰ ποῖος τὸ ξέρει, ἄστρο μου, ἂν μετὰ ἕνα μῆνα

Μὲ τῆς σπαλέταις τῆς χρυσαῖς δὲν σοῦρθω ἴσὺν Ἀθήνα ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἐ ! τότε πὰ ἴσὺν σίγουρα θά ν' ἀρνηθῆς τὴ Μάρω.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἐπὲ καὶ στρατάρχης ἂν γενῶ, ἴσὺν γὼ θά πάρω.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἄχ ! Γιάννη μου, Γιαννάκη μου, τί πονηραῖς ποῦ ξέρεις !

Μὰ πὲς μου δὰ σὰν τί καλὰ ἀπ' ἔξω θά μοῦ φέρης ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θά φέρω γιὰ τὸ σπῆτι μας Τούρκισσαις σκλάβαις δέκα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Πᾶ ! πᾶ ! πᾶ ! πᾶ ! . . . ἴσὺν σπῆτι μου δὲν θέλω γὼ γυναῖκα.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Τότε σοῦ φέρνω μπόλικους κουρμάδες καὶ στραγάλια,

Ἄγιο Γιαννιώτικο χαλβᾶ καὶ Τούρκικα κεφάλια.

Μὰ ἄκουσε, Μαρῶλα μου, σημαίνει ἡ τρουμπέτα,

Ἐμπρὸς ἴσὺν μέση τὸ σπαθί, ἴσὺν ὄμο μπαγιονέττα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ὅχι, Γιαννάκη, δὲν κυτᾶ τρουμπέτα γιὰ φευγάλα . . .

Μόνον ρεβίθια βράζουσε ἄπάνω ἴσὺν τσουκάλω.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Καλὲ τί λὲς, Μαρῶλα μου ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἄχ ! Γιάννη μου μὴ φύγης.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὴν κλαῖς, καὶ μέσα ἴσὺν καρδιά βαθραῖς πληγαῖς μ' ἀνοίγεις.

Βάστα, Μαρῶλα . . . γινώρισά μὲς δοῦλα Ἀνδρομάχη . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ποιὰ εἶν' αὐτὴ, Γιαννάκη μου, ποῦ κακὸ χροῖο νάχη ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' αὐτὴ, Μαρῶλα, ἀγαπᾷ ἕνα νταῖ φαντάρω,

Μία φορὰ κι' ἕναν καιρὸ τὴν ἴσὺν Μαργάρω.

Μὰ πῆγε ἴσὺν ἀρχοντιὸ τοῦ Σλήμαν, κι' ἐκεῖ πέρα

Τῆς ἄλλαξε τὸ ὄνομα ὁ Γερμανὸς μὲς ἴσὺν μέρα.

Προχθὲς λοιπὸν τῆς ἀφήσε ἕγεια ὁ φαντάρω,

καὶ νὰ τὴν ἔβλεπε χαρὰ, παλληκαριὰ καὶ θάρρος.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μὰ γὼ εἶμαι ἰλιγόφυχη, δὲν μοιζῶ σὰν κι' ἐκείνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Τόκα λοιπὸν, Μαρῶλα μου, κι' ἄς γίνη ὅ,τι γίνη.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μὴ βιάζεσαι, Γιαννάκη μου, δὲν εἶν' ἀκόμη ὦρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὴν κόβης, περιστέρα μου, τοῦ ἀετοῦ τὴ φόρα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Λοιπὸν ἀντίο, Γιάννη μου, ψυχὴ μου, δὲθ' μου μάτια . . .

Μὴ μὲ ξεχνᾷς . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Καλλίτερα νὰ γίνω δυὸ κομμάτια

Μὰ τίποτα γιὰ σουβενίρ δὲν σ' ἀφήσω ἀλήθεια . . .

Νὰ ! πάρε τοῦτο τὸ σουγιὰ νὰ κόβης κολοκύθια.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Θά τὸν κρεμάσω χαῖμαλί . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Σημαίνει ἡ τρουμπέτα . . .

Ὅλαις τῆς φιλενάδαις σου ἐκ μέρους μου χαίρετα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μὴ βιάζεσαι, Γιαννάκη μου . . . τίποτε ἄλλο θέλεις ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Νὰ μὴ ξεχνᾷς καμμιά φορὰ κερτίδες νὰ μοῦ στέλλης.

Λοιπὸν πηγαίνω . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Στάσου δὰ νὰ σὲ γλυκοφιλήσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἀλήθεια τὸ ξεχάσαμε . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Καὶ πὼς θά νὰ σ' ἀφήσω ;

Ἄχ ! στάσου τὸ κεφάλι σου νὰ βρῶ με πανσίδες.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Λοιπὸν πηγαίνω . . . μὴν ξεχνᾷς, Μαρῶλα, τοὺς κερτίδες.

Τόκα καὶ χαίρετισματα . . . σημαίνει ἡ τρουμπέτα,

Ἐμπρὸς ἴσὺν μέση τὸ σπαθί, ἴσὺν ὄμο μπαγιονέττα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Νὰ σ' ἀξιώση ὁ Θεὸς νὰ ἔλθης ἴσὺν Ἀθήνα,

Νὰ γίνης σὺ ὁ στρατηγὸς κι' ἐγὼ ἡ στρατηγίνα.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, ὁ Γιάννης καὶ ἡ Μάρω . . .

Ἄπ' τὴ χαρὰ μου μοῦρχειται νὰ ῥίξω ἕνα σμπάρο.

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει,

Κι' ἕνας Γιάννης ἀφράτος καὶ νέος

Χίλιους Τούρκους μονάχος του θέλει

Νὰ σκοτώσῃ μ' αὐτὸ τὸ σπαθί.

Ἐχε γειά, τῆς Μαρῶλας κουζίνα,

Σὲ ἀφίνω, ντουλάπι βαθύ,

Ὅπου μοῦκοβες πάντα τὴν πείνα . . .

Ἄλλη Μάρω γιὰ μὲ θά βρεθῆ ;

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει . . .

Ἄχ ! βρὲ Τούρκο, γιατί δὲν τὰ δίνεις ;

Ποῖος κερτίδες ἴσὺν Γιάννη θά στέλλῃ ;

Πατρις, Μάρω, τί θέσις δεινὴ !

Ἐχε γειά, κι' ἂν ὁ Γιάννης πεθάνῃ,

Ἄν κερτὲς ἀπ' τοὺς Τούρκους γενῆ,

Ἐνα μόνον συχώρητο τοῦ φθάνει . . .

Γεῖά σας ὄλοι κι' Ἀθήνα κλεινὴ !

Souris

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μετά τήν προχθεσινήν επίδοσιν τῆς διακοινώσεως τῶν Δυνάμεων, ὁ Κουμουνοδούρος ἐδημοσίευσεν τὸν γνωστὸν νόμον περὶ τῶν ἀπαλλαγέντων· μετὰ τήν επίδοσιν δευτέρας διακοινώσεως θὰ ἐκδώσῃ τὰ φύλλα πορείας τῶν ἐθνοφρουρῶν· μετὰ τήν επίδοσιν τρίτης διακοινώσεως, θὰ προσκαλέσῃ εἰς τὰ ὄπλα τοὺς γέροντας καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρι οὗ προσκαλέσῃ εἰς τὰ ὄπλα τοὺς ἀπ' αἰώνων κεκοιμημένους ἀδελφοὺς καὶ πατέρας ἡμῶν. Τότε πλέον τοὺς βρυκόλακας θὰ φοβηθῇ ἡ Εὐρώπη ἀναμφιβόλως.

Αἱ ἐφημερίδες ἀνέμνησαν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν χωρικῶν γυναικῶν, αἵτινες συνοδεύουσι ἡμερωμέναι τὰ τέκνα των ἢ τοὺς ἀδελφοὺς των κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν διαφόρων ταγμάτων μέχρι ἐξω τῆς πόλεως. Τὴν δόξαν ταύτην φθονήσασαι καὶ αἱ παρ' ἡμῶν ἀριστοκρατίσσαι, ἀπεράσισαν νὰ ἐργασθῶσι καὶ αὐταὶ ὑπὲρ τοῦ ἐλληνικοῦ ζητήματος κατὰ τὴν ἰδιάζουσαν αὐταῖς μέθοδον. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην συνήρθησαν ἰδιαίτεροι ὄλωες καὶ στενόνοταται σχέσεις πρὸς τοὺς μᾶλλον ἰσχύοντας τῶν ἐνταῦθα διπλωματων, ἐκάστη δὲ φιλόπατρις Κυρία φιλοτιμιεῖται ποῖα νὰ καταβάλῃ τὴν ἐτέραν κατὰ τὰς πατριωτικὰς ἐνεργείας. Ἐνταλάσσονται λοιπὸν μυστηριώδεις ἐπισκέψεις μετὰ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, ψιθυρίζονται λόγοι τρυφεροί, ἐν εἰς τὸ πατροπαράδοτον τὰν ἢ ἐπὶ τὰν τὴν πρώτην κατέχει θέσιν. Ἴδου μέθοδος ἀπλουστάτη καὶ ἀνέξοδος, μέθοδος τοῦ συρμού, πρὸς λύσιν τοῦ ἐλληνικοῦ ζητήματος, ἣν δὲν ἐφρατάσθη ὁ κ. Κουμουνοδούρος, ὅταν ἐπεμπε τὸν κ. Ζεῖνον ἐν ὁμοδοκίῃ τὰ χαρέμια τοῦ Σουλτάνου.

Κατὰ τοὺς ἀνταποκριτὰς ἐκ Παρισίων τοῦ κ. Δελιγιάννη, ἡ Εὐρώπη ἀπὸ τοῦ 1879 ἤθελε νὰ μᾶς δώσῃ ὅλην τὴν κατὼ Ἠπειρον, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐζήτηε καὶ τὰ Ἰωάννινα, δὲν ἐπῆραμεν μῆτε τὴν basse Érige καὶ τῶρα πῶς νὰ εὐχαριστηθῶμεν μὲ μόνην τὴν Πούνταν;—Ἄ! σικτίρ βρὲ ἐρίφ.

Ὁ Τηλέγραφος εἰδοποιεῖ τοὺς Ἕλληνας ἡμᾶς ὅτι πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶμεν εἰς θυσίας, διότι τὸ εἶπε καὶ ὁ πρωθυπουργός: Γνωρίζομεν αὐτὴν τὴν πολιτικὴν, κύριε Τηλέγραφε,

ἢ μᾶς στέλλετε φλωρί
ἢ σᾶς καίμε τὸ μανδρί.

Προμηντεύομεν ὅτι ἡ Ἰταλικὴ ἐφημερίς Φάνφουλα θέλει περιέχει προσεχῶς μακροσκελὴ ἀνταπόκρισιν ἐξ Ἀθηνῶν, περιγράφουσαν τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ νέου αὐτῆς ἀνταποκριτοῦ μετὰ τοῦ κ. Δηλιγιάννη περὶ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ φρονημάτων καὶ ὅτι ἡ Στοά καὶ ἡ Πρωτὰ θὰ δημοσιεύσωσι μετάφρασιν τῆς ἀνταποκρίσεως ταύτης.

Ἀκούσατε. Πρόκειται νὰ ἰδρυθῇ ἐν Ἑλλάδι ἐργοστάσιον κατασκευῆς ἢ παραγεμίσεως καλῶν φυσιογῶν ὀπλων Γκραβ. Ἡκούσατε; ἐνεθήσατε; Τίς τολμᾷ νὰ διίσχυρισθῇ λοιπὸν ὅτι ὁ Κουμουνοδούρος θὰ ἐνδώσῃ; Αἷμα θὰ τρέξῃ βρὲ παιδιᾶ, αἷμα! μῆτε τῶρα τὸ πιστεύετε; νὰ καὶ τὸ ἐργοστάσιον τῶν φυσιογῶν! Πρέπει νὰ σᾶς πτύσωμεν, ὑπουργοί, διὰ νὰ μὴ βασκαθῆτε;

Ἄναστάσιος, ὅχι ὁ Βυζάντιος, ὁ Γούδας, ὁ ἐνδοξος βιογράφος τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς νέας Ἑλλάδος ἀπῆλθε κατὰ τὴν πανήγυριν εἰς Τήνον, ὅπως ἐκφωνήσῃ λόγον ἐνθουσιᾶς πρὸς τοὺς Πανελλήνας περὶ τοῦ πολέμου καὶ ὑπὲρ τοῦ πολέμου. Καὶ ὁ Γούδας ὄργανον τοῦ Κουμουνοδούρου; Αἰ' ὄλον τὸν κόσμον δὲν θὰ τὸ ἐπισταύομεν.

Μανθάνομεν ὅτι εἰς τὰ κτήνη τοῦ στρατοῦ, ἵππους καὶ ἡμιόνους, παρέχεται ἄχυρον καὶ κριθὴ τόσον ἀθλίας ποιότητος, ὥστε ἐν τοῦλάχιστον ζῶον ἀποθνήσκει καθ' ἐκάστην ἐκ τοῦ χρώματος τὸ ὅποιον τρώγει. Εἰς τὰς παρατηρήσεις τῶν ἀξιωματικῶν τὸ φρουρορχεῖον ἀπαντᾷ λακωνικῶς ἀδιατάττεσθε νὰ τὸ παραλάβετε». Καλὰ νὰ πάθουν τὰ κτήνη! Διὰ τὴν νὰ μὴ διαμαρτυρηθοῦν; μῆπως εἶναι ἀξιωματικοὶ καὶ φοβοῦνται;

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παραδόσεως τῶν σημαῖων εἰς τὰ τάγματα, ἀετὸς ὑπεριπτάμενος ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ μᾶλλον ἐνδιαφέροντος μέρους τῆς σκηνῆς, προοιωνίζετο ἀναμφιβόλως τὰ τρόπαια τῶν νέων Μαραθωνομάχων. Οὕτως ἐξήγησαν τὸν ὄμιλόν οἱ Κάλχαντες Σιβιτανίδης, Ἄγγελόπουλος κτλ. Ἡμεῖς ὅμως ἰδόντες ὅτι τὸ πτηνὸν ἦν τοῦτο ἄπλοῦν ὄρνεον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἐπιδιώκουσι τὰ ἐρριμμένα πτώματα, τὰ κοινῶς λεγόμενα ψύφια, ἰσχυρίζομεθα ὅτι τὸ πτηνὸν ἦλθεν ἀνωθεν τῆς τελετῆς, διότι ἐμυρίσθη τὴν ἐκεῖ παρουσίαν τῶν δημοσιογράφων τούτων.

Ἴδου καὶ ἐν καταπότιον ἐνθουσιασμοῦ κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Χολοβαίου οὗ τὴν συνταγὴν συνταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Στοῦππης ἐπιγράφομεν ἐκ τοῦ Τηλέγραφου: Ἄ' Ἐν τῇ πολυπλάγκτω ντῶν μεγάλων ἐθνῶν πορεία ἀνατέλλουσι πολλαίς κατὰ μοῖρατον τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης νόμον στιγμαί, ὕψηλὰ ἐγγλεῖουσαι μυστήρια, ἢ μυστηριώδης τῶν ὀπίων ἀπονεκάλυψις ἀπεργάζεται τοὺς καθολικοὺς τῶν εὐγενεστέρων πίδεων θριάμβους». Ἐνεκί τῶν θαυμασίων καὶ καθολικῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων, τὰ καταπότια Χολοβαίου κατέστησαν ἀντικείμενον παγκοσμίου χρήσεως καὶ οἱ ἐξοχώτεροι ἰατροὶ τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης συνιστῶσιν αὐτὰ καὶ μόνα εἰς πάντας τοὺς ἀσθενεῖς τῆς οἰκουμένης.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ προκειμένου ἀρθρου ἠκούσαμεν ὅτι ὁ κ. Χολοβαίου προσέφερεν εἰς τὸν κ. Στοῦππην μισθὸν γιλιῶν φράγκων κατὰ μῆνα, τροφὴν δὲ καὶ οἶχημα δωρεάν, ἵνα συντάτῃ τὰς εἰδοποιήσεις του περὶ τῶν γνωστῶν καταποτιῶν καὶ τῆς ἀλειψῆς του. Ἄλλ' ὁ φιλόπατρις Ἕλληνας δὲν ἐδέχθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του ἐν οἷς ζῶμεν ἤδη καιροῖς.

Αἱ 26 χιλιάδες δραχμαί, αἵτινες ἀπεστάλησαν εἰς Χίον ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως γνωρίζετε πόθεν ἀπεσπάρθησαν; Ἐκ τῶν ἐλεῶν, τὰ ὅποια διανεμονται εἰς τοὺς πένητας ναυτικούς. Δὲν ὑπῆρχον, κύριοι ὑπουργοί, ἄλλα χρήματα; Βεβαίως δὲν ὑπῆρχον· διότι δὲν ἀφήσατε ἄλλα.

Τὴν Παρασκευὴν ἐβάνη ἐν τῷ οὐρανῷ τῶν Ἀθηνῶν, ἀνωθεν τῶν στηλῶν νεφέλη ἐν σχήματι μικροῦ ζίφου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι αἱ πύλαι τοῦ οὐρανοῦ καλῶς φυλάττονται καὶ ὅτι οὐδεὶς κουμουνοδουριστὴς θὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ.

Καὶ ἄλλο μετέωρον, νυκτερινὸν τοῦτο, ἐβάνη τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς, βολὴς κωνικὴ ἐκ νότου πρὸς βορρᾶν ταξιδεύσασα καὶ σβεσθεῖσα ἐντὸς τῶν νεφῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι θὰ λάβωμεν τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου κεῖνται τὰ Μετέωρα.

Ὁ τελευταῖος ἐν Χίφ καταστρεπτικὸς σεισμὸς ἐφυγάδευσε καὶ ἐκ Σάμου πολλοὺς Σαμίους, ἐν οἷς καὶ τὸν κ. Σοφούλην ἐνθερμον Ἡγεμονιστὴν· ὁ φόβος τῶν φίλων Σαμίων, προσερχόμενος ἐκ καθαρᾶς φιλοζώου προνοίας, εἶναι πάντη ἀδικαιολόγητος. Δὲν πιστεύομεν ὅτι ἡ Σάμος διατρέχει ἐπὶ τοῦ παρόντος κίνδυνον ἐξ ὑπογείου σεισμοῦ ἢ ἐκ κλονισμῶν τοῦ ἐδάφους· διότι ἐκεῖ ἐγκυμονεῖται σεισμὸς πολὺ διάφορος, σεισμὸς πολιτικὸς, ἀπειλῶν ὀσονοῦπα νὰ διασειῇ ἐκ βῆθρων καὶ καταβρίψῃ τὸ κυβερνητικὸν οἰκοδόμημα καὶ τοὺς ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐκάμε καλὸ στοῦ διαβόλου τὸ χωρικό.

Μίαν ἡμέραν ἐπερπατοῦσα
Συλλογισμένος στὸν Ἰλιεσσό,
Καὶ σ' ἓνα μέρος—σπάνιο πρᾶγμα—
Νερὸ ποῦ εἶχε, καὶ περισσὸ . . .

Ἐνῶ κυττοῦσα ποῦ νὰ πατήσω
Ποῦ νὰ πηδήσω νὰ μὴ βραχῶ,
Εἶδα παρέκει ἓνα παιδάκι
Ποῦπταν κλαμένο καὶ μοναχό.

Τοῦ λέω ἀπαιδί μου τ' ἔχεις καὶ κλαίεις;
Εἶσαι χαμένο ἢ δὲν ἔμπορεῖς;
Ἄ' ἢ μήπως θέλεις νὰ προσπεράσῃς
Καὶ νὰ πηδήσῃς δὲν ἔμπορεῖς;

Λόγο δὲν ἔδωξέ, καὶ τὰ χεράκια
Σηκόνει ἀπάνω καὶ μὲ θωρεῖ . . .
Ἦτον ἄφρατο, ἦτον ὠραιο
Κ' εἶχε μαλλάκια σὰν τὸ φλωρί . . .

Εὐθὺς τὸ βάζω στὸν ὄμο ἀπάνω
Καὶ διαβαίνω ἀπ' τὸ νερὸ,
Ἐγὼστερα σκύφτω λίγο καὶ λέγω
Κατέβα τώρα νὰ σὲ χαρῶ . . .

Ἄλλὰ ἐκεῖνο δὲν κατεβαίνει
Περνάει τὰ πόδια καλὰ καλὰ,
Καὶ τὰ σταυρῶνει καὶ τὰ μαζεύει . . .
Στὸ σβέρο ἀπάνω μὲ τὰ κολλᾷ . . .

Ἄφου τοῦ εἶπα κάμποσα λόγια
μὲ τῆς φοβέρας τὸ ἀρχινῶ,
Φωνάζω, ἔβριζω . . . καὶ τὸ κτυπάω
Καὶ τὸ τσιμπάω καὶ τὸ κουνῶ . . .

Λεπτό δὲν δίνει . . . οὔτε τὸ νοιάζει . . .
Ἄλλὰ σφυρίζει καὶ τραγουδᾷ,
Κ' ἐνῶ τὸ δέρνω, ἐγὼ πονᾶω . . .
Αὐτὸ γελάει, χοροπηδᾷ . . .

Ἄ' τοῦ κάκου, λέει, δὲν κατεβαίνω . . .
Χάνεις τὸν κόπο καὶ τὸν καιρὸ . . .
Ἄ' ἔρωτα λένε τὸ ὄνομά μου
Καὶ νὰ σ' ἀφήσω δὲν ἔμπορῶ . . .

Ἄ' μα καθήσω στὸ σβέρο ἀνθρώπου
εὐκολὰ ἔτσι δὲν ξεκοιλῶ,
Θὰ τὸν παιδεύω καιροὺς καὶ χρόνους
Θὰ τοῦμαι βάρος ἐλεεινὸ . . .

Καὶ ἀπὸ τότε στὸ σβέρο μοῦεῖναι
Κι' ὅπου κι' ἂν πάω, κι' ὅπου ἔβρεθῶ
Δὲν μὲ ἀφίνει νὰ μελετήσω,
Νὰ ἡσυχάσω, ν' ἀναπαυθῶ . . .

Ἄ' ἀνάθεμά σε διαβολεμένο!
Ἄ' ἀνάθεμά σε κακὸ, τρελλό . . .
Καταραμένη νᾶπνε ἡ ὥρα
Ποῦεῖπα ἄς κάμω ἓνα καλὸ . . .

Μοῦσα, Νεράιδα . . . ὅτι κι' ἂν ἦσαι
Σὺ ποῦ μοῦ στέλνεις τέτοιο κακὸ,
Ποῦ μὲ παιδεύει, ποῦ μ' ἀφανίζει,
Ἄ' ὅπου μὲ κάνει μανιακό,

Ἄ' Πίεσ του νὰ φύγῃ καὶ νὰ μ' ἀφίση
Τὴν ἡσυχία μου πάλι νὰ ἴδω,
Εἶδεμὲ ἔλα καὶ σὺ κοντὰ μου
Νὰ τὸν κρατοῦμε μαζὺ κ' οἱ δύο . . .

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΟΙΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ τοῦ Ταχυδρομείου.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ — ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΦΙΑΛΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΟΚΑΝ.

Οἱ Ἀδελφοὶ Οἰκονόμου πρὸ ἐτῶν ἔχουν ἰδρύσει καθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας τῆς εὐρωπαϊκῆς οἰνοποιίας **ΜΕΓΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΝ** ἐν Κυψέλῃ, καὶ ἤδη παραδίδουν τοὺς οἴνους των εἰς τὴν κοινὴν κατανάλωσιν.

Οἱ Οἴνοι Οἰκονόμου εἶναι προωρισμένοι νὰ καταλάβωσι πρωτίστην θέσιν μεταξὺ τῶν προϊόντων τῆς ἑλληνικῆς οἰνοποιίας.

Οἱ μέλανες οἴνοι εἶναι ὑγιεινότετοι. Ἡ γεῦσίς των

ἠδονικωτάτη· καὶ μία φιάλη πινομένη ὑπ' ἑνὸς ἀτόμου ἐπὶ τραπέζης, ὡς τοῦτο γίνεται ἐν Παρισίοις, οὐδένα γενναῖο κερφαλόπονον· διότι δὲν περιέχουν καμμίαν ξενικὴν οὐσίαν.

Οἱ λευκοὶ οἴνοι εἶναι δι' ἐπιδόρπια, ἐλαφροί, ὡς προΐοντα παρισινῶ πνεύματος, ῥοφῶνται ἐλαφρότερον τοῦ ἀέρος.

Δι' ἡμίσειαι φιάλαι τῶν λευκῶν εἶναι ἀληθινὰ **μπιζουδάκια**, τὰ ὅποια δύναται τις νὰ ἔχη εἰς τὴν τσέπην του ἢ νὰ κάμη δῶρον εἰς τὴν ἐρωμένην του.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΣ ΕΙΔΟΥΣ.

Διὰ τακτικὴν κατανάλωσιν οἰκογενειῶν γίνεται καὶ ἔκπτωσις.

ΒΙΒΛΙΑ

πάσης ἕλης οἱ θέλοντες νὰ ἀναγγέλλωνται διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, βιβλιοπῶλαι ἢ συγγραφεῖς, δεύλουσι ν' ἀποστέλλωσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἀντίτυπον. (Διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἢ εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τοῦ Μίλλοτος, ὁδὸς Θεσείως, ἀρ. 12).

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικῶ ἀτμοπλοίου

ἐν τῷ **φαρμακεμπορείῳ**

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206 — Ὁδὸς Ἐρμού — 206.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ

Farine Lactée Lapp

ἢ

Εὐεργετικὴ τροφή διὰ τὰ παιδία κατὰ τὸν ἰατρὸν
κ. Α. Ζίρνην καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ
διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας με' ἀραρούτι, σιμιγδάλι καὶ ῥίσι, ἀν θέλετε νὰ μὴ προσβληθοῦν ἀπὸ διάρροϊαν, ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ με' τὸ εὐεργετικὸν Γαλακτοῦχον Ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὅποϊον ἀπεδείχθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παίδων.

Εὐρίσκειται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ **φαρμακεμπορείῳ Κ. Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 206.